

Kapitel 4

”Hvorfor, hvorfor? Hvorfor sker den slags ting altid for mig, hva’ Loke?”

Loke svarede ikke. Selvfølgelig gjorde han ikke det, når han nu er en kat. Han svingede blot med halen, mens jeg vadede frem og tilbage i mit værelse, viftende med mine arme.

Handsken af tråde fra et ukendt, til tider glitrende, metal sad stadig om min hånd og var åbenbart en kilde til evig pinsel.

Alarmeret af mine skrig da diamanten var kommet frem, stormede mine forældre mit værelse som et CSI hold. Det var næsten som at se det på film, bortset fra at de ikke kom ind med skudsikre vester, ladte pistoler og så sparkede de ikke døren ind, selvom min far åbenbart gjorde et forsøg og fik den til at hoppe af det ene hængsel. Godt gået far!

Så snart mine forældre havde opdaget mit problem, havde de grinet og sagt jeg var en stor idiot. I deres øjne lignede det, at jeg havde stukket min hånd ned i en jernhandske og ikke kunne få den op igen.

Allerede der opgav jeg at fortælle dem sandheden, for ville de tro på det? Næppe. Selv jeg, som havde set det ske for øjnene af mig, og så tilmed på min hånd, kunne jeg knap nok tro det selv.

Efter at have grinet af, hentede min far en bøtte med brun sæbe og smurte min hånd ind i det. Der efterfulgte en times lang tortur mod min arm, hvor den blev hevet og flået i, indtil de forpustet måtte give op og kalde mig et enormt fjols. Jeg kunne ikke lade være med at føle mig dum derefter.

Men mine forældre ville ikke give op, selvom de ikke længere ville have smøre mine hænder ind i brun sæbe og så

lade det hele smutte, når de forsøgte at få handsken af mig. De havde hvisket lidt frem og tilbage, hvor så min far gik og kom tilbage med et værktøj, som kunne klippe den over.

Jeg havde forskrækket synket noget spyt og først efter hans og mine hænder var tørret godt og grundigt for brun sæbe, måtte han klippe den over. Da min far hev ned i håndtagene havde det sagt bang, og bladene på værktøjet var krøllet sammen, som var det papir og ikke hårdt stål.

Og det var så dér, mine forældre indså de at de ikke kunne gøre noget og at der kun var én mulighed tilbage: de ville have andre til at gøre det.

Så efter en kort diskussion om hvem der skulle med mig, sad jeg i bilen med dansk popmusik når den er værst, i mine ører og en lidt vrissen mor ved siden af.

Hun kørte mere end det tilladte og kom hurtigere på skadestuen. Vi blev bedt om at vente af en sygeplejerske, efter hun havde set hvad det drejede sig om. Og så ventede vi i to og en halv stive timer, før vi endelig kunne komme ind til en doktor.

På det tidspunkt have min mor allerede hvisket lede ord om jyder og det danske sygehusvæsen, for hun havde virkelig ikke tid til at sidde her og nu gik hun glip af sit yndlingsprogram. Jeg sad blot og manglede min bog, som jeg havde glemt at få med ud af døren.

Da en sygeplejerske endelig kaldte mit navn, kunne jeg mærke afslutningen på det hele, men den forvandlede sig hurtigt til pinlighed, da jeg så doktoren, en ung og sikkert uerfaren fyr, kvæle et grin. Så sjovt var det ikke.

Ti minutters tortur fulgte uden noget held med at få den af. Lægen undersøgte min hånd og sagde så at vi burde prøve at

klippe den over derhjemme. Min mor havde været som en sur kat der, og hvæsende af ham, at det havde vi prøvet, men den gik ikke i stykker.

Det endte med at jeg blev sendt hjem med handsken af metaltråde, efter han havde sikret sig at den ikke sad for stramt og derved stoppede for blodtilførelsen. Ifølge ham sad den som var den lavet til mig. Hans sidste ord til os var at smøre den ind i olie eller sæbe, og så prøve at skubbe den af, hver eneste morgen og aften, indtil den kom af. Så havde han lukket døren og sikkert skraldgrinet over mig.

Vi kørte hjem i stilhed, hvorefter min mor beordrede mig ind i værelset og så måtte jeg ikke skabe problemer resten af aftenen. Ikke at jeg havde noget imod det, for så kunne jeg endelig læse i min bog.

Loke miavede højt og krævede min opmærksomhed. Så snart jeg satte mig i sengen, sprang den op på mit skød og spandt mens jeg aede den.

Handsken var faktisk ikke ubehagelig at have på, man kunne næsten ikke mærke man bar den og kun ved at se på den, ville jeg vide at den i det hele taget var der.

Men alligevel var jeg hele tiden bevidst om at den var til stede, for jeg kunne ikke slå det ud af hovedet, hvordan den havde forvandlet sig fra en grim ring til en flot handske lignende ting. Der var bare kommet tråde op af den og så ... nej. Jeg rystede på hovedet. Det var for forvirrende at tænke på.

Jeg tog nattøj på og med min frie hånd, løb jeg den over snorene. De føltes bløde og hårde på samme tid, og ædelstenen skinnede i det kunstige lys fra loftet.

Mine forældre sad inde i stuen og så fjernsyn, da jeg trådte ind.

”Der er løbet flere rapporter ind, om hvad der ligner en kæmpeøgle med vinger i Rusland. Ifølge øjenvitnerne så flyver den mod Nordvest. Er dette fup eller fakta?” spurgte tv-værten seerne, og svarede så selv på spørgsmålet. ”Det får vi først svar på når folk har fået filmet monsteret. Vi følger sagen indtil videre.”

På tv-skærmen blev overskriften ”Russisk fupnummer?” erstattet med ”Flere børn i dagplejerne”.

”Hvis det er hvad de bringer i nyhederne nu om stunder, hvad bliver det næste så? At Loch Ness Uhyret findes eller man har set en afskyelig snemand danse tango?” spurgte min mor hånligt.

Min far sendte mig et venligt og lidt opgivende smil, og spurgte: ”Hvad er der Nara?”

”Jeg går bare i seng nu,” svarede jeg.

”Godnat,” sagde min far, mens min mor havde travlt med at lytte til næste indslag.

”Godnat, far.”

Jeg var næsten ude af stuen, da min mor råbte efter mig.

”Har du ingen mor længere?”

”Godnat, mor!” råbte jeg og fik et godnat igen.

Jeg krøb ind under dynen med min bog, da jeg kom ind på mit værelse, og begyndte at læse. Loke hoppede op på sengen og rullede sig sammen. Jeg var godt i gang med at læse, da et lavmælt bump lød udenfor vinduet. Jeg lyttede efter, men hørte ikke noget. Det var sikkert noget som faldt ned inde i stuen.

Jeg fortsatte med bogen.

Pludselig lød der en raslen foran vinduet. Loke hvædede og sprang under sengen. Jeg trak dynen til side, irriteret over at forlade den varme seng og bevægede mig over mod vinduet.

Halvvejs stoppede jeg, da en højere raslen lød og gardinet begyndte at blafre.

Noget tydede på at mit vindue var åbent, selvom jeg ikke kunne erindre at have åbnet det. Jeg måtte hellere lukke det, så der ikke slap myg ind. Jeg orkede ikke at skulle på myggejagt inden jeg skulle sove eller have ti myggestik samme sted på benet.

Jeg trak det nu meget blafrende gardin til side og frøs.

Hvad der lignede en deform mandekrop, var halvvejs inde over vindueskarmen. Metal klappede da han stoppede op. Vi stirrede hinanden ind i øjnene, da det slog mig.

Der var en fremmed mand på vej ind i mit værelse, midt om natten og jeg kendte ham ikke!

For anden gang den dag, satte jeg i et skrig af rædsel